

Mística

POCATRAÇA

 **fan
tra
gin
ers**
EDITORIAL LLIBRE DEL FANTÀSTIC

Reconeixement - Compartir Igual 4.0 Internacional (CC BY-SA 4.0)

Això és un resum fàcilment llegible (i no un substitut) de la llicència.

Sou lliure de:

Compartir — copiar i redistribuir el material en qualsevol mitjà i format.

Adaptar — remesclar, transformar i crear a partir del material per a qualsevol finalitat, fins i tot comercial.

El llicenciador no pot revocar aquestes llibertats, sempre que segueixi els termes de la llicència.

Amb els termes següents:

Reconeixement — Heu de reconèixer l'autoria de manera apropiada, proporcionar un enllaç a la llicència i indicar si heu fet algun canvi. Podeu fer-ho de qualsevol manera raonable, però no d'una manera que suggereixi que el llicenciador us dona suport o patrocina l'ús que en feu.

ShareAlike — Si remescleu, transformeu o creeu a partir del material, heu de difondre les vostres creacions amb la mateixa llicència que l'obra original.

No hi ha cap restricció addicional — No podeu aplicar termes legals ni mesures tecnològiques que restringeixin legalment a altres de fer qualsevol cosa que la llicència permet.

Avisos:

No heu de complir amb la llicència per als elements del material en el domini públic o quan el seu ús està permès per l'aplicació d'una excepció o limitació dels drets d'autor.

No es donen garanties. La llicència pot no ser suficient per autoritzar la utilització que en voleu fer. Per exemple, altres aspectes com la publicitat, la privacitat, o els drets morals poden limitar la forma d'utilitzar el material.

Mística

by: Pocatraça

pocatraca.blogspot.com

@pocatraca

Fantragers. Editorial lliure del fantàstic

www.fantragers.cat

Sueca, novembre 2017

Mística
Pocatraça

Pròleg Mortal

Sap greu tacar la immaculada blancor del full amb mots insignificants i vulgars...

Embrutar, ganyar, pintarrejar, garramanchar, borronejar un full verge. El *Diccionari Valencià de Sinònims, afins i antònims* em suggereix que la paraula «tacar» no és adequada. Però és un suggeriment, no és dogma de fe o una proposta realitzada per acadèmics lingüístics sabedors de la diferència del bé i el mal.

Després de molta reflexió interna —com tota reflexió— i consensuada amb la meua primera persona del singular, he decidit que el verb «tacar» serà el més adequat per a iniciar el relat dels darrers fets místics de la meua insignificant existència.

Per tant, comence novament el meu relat:

Sap greu tacar la blancor d'aquest full. Però ho necessite.

Vull encetar de manera brillant aquesta història que ja ha acabat, que conclou totes les meves possibles dèries i desitjos. Per tant comence per la fi, per la meua insignificant i vulgar defunció.

Nou incís: no sé quins mots triar i amb quin vocable anomenar el meu declivi. El *Diccionari Valencià de Sinònims, afins i antònims* tampoc em permet la utilització d'aquest mot. Refotre, com de complicat és tacar aquesta immaculada blancor per relatar el meu declivi. No trobe la inspiració amb tant d'obstacle.

«Què és la inspiració?»

Inspiració: Numen, estre || Inhalació, respiració ** Espiració.

La inspiració és una parella que de sobte t'abandona i et deixa nu al complet. Despullat de totes les necessitats vitals i amb una pota dintre d'un calaix mortífer i envernissat amb molta cura.

Cal continuar aquest pròleg, inspirar i conversar amb la Inspiració. Pareu atenció a la conversa:

ESCRIPTOR: «Inspiració!!! Inspira'm!!!»

INSPIRACIÓ: «Espera una estona. Has tancat totes les teves negociacions familiars?»

ESCRIPTOR: «El meu fill viu al cementiri, la meva dona m'ha abandonat fruit de la desesperació i la meva solitud m'obliga a la vida bohèmia. És nit tancada i fosca: L'apocalipsi vital»

INSPIRACIÓ: «Perfecte. Les teves condicions són immillorables. Una vida desgraciada és una base esplèndida per al drama. Reuneixes tots els requisits importants per escriure.»

ESCRIPTOR: «Ho sé. Però no em sent un escriptor.»

Fi de la conversa. Cal continuar amb el pròleg.

Sí, és nit fosca i tancada, el llum s'ha fos i la penombra m'acompanya en aquest darrer moment de la meva insignificant i vulgar existència.

Ara que ha arribat la nit definitiva he decidit encetar la recerca del meu nen estimat. Però abans calia esperar la foscor.

Si fos escriptor de debò, m'agradaria seure a una fira del llibre important i firmar, xerrar i impartir coneixements divins per al poble terrenal. Però no sóc a una fira ni tampoc sóc Deutotpoterós... Sols un mortal amb la possible capacitat d'esdevenir escriptor intentant encetar una història digna de ser relatada.

Pense en el destí final. En l'arribada de la cursa. Però encara no conec l'esforç, els quilòmetres de suor, amarats de patiment i constància. Pense en relats acabats i triomfals. Pense en la glòria literària i divina, en orgasmes literaris, palmadetes a l'esquena, diners, fama, glòria majúscula. Però encara ignore el patiment i sacrifici que requereix agafar aquest camí cap a la glòria eterna. Amén.

INSPIRACIÓ: «A la merda la glòria eterna! He decidit per majoria absoluta i divina que escrigues del tancament de la teva insignificant i vulgar vida».

Silenci que aprofite per meditar les paraules de l'INSPIRACIÓ.

Sí, escriure sobre la Glòria eterna és tacar la immaculada blancor del full amb el relat de la recerca del meu fill estimat, que conegué primer la fosca nit.

Aleshores encete aquesta història pel final, per l'acabament. Per la meva insignificant i vulgar mort.

Capítol 1

Caixa Presidencial

Descripció del meu estat:

*El vidre gros que ens separa a tots dos.
Els ulls tancats. Moments de pànic i de buidor.
L'aroma floral que tant deteste.
Flor natural que vol perfumar l'aroma de mortuori.
Moments d'histerisme.
Caixa petita que delimita tota la teva essència.
Roman en silenci.*

*Ature el silenci amb una llàgrima petita que projecta un esgarriós
crit d'auxili pel meu fill.
On ets fill meu? Et mire però no ets aquí.*

—Germans, he decidit buscar el meu xiquet. —La família reunida al meu voltant sorpresa i amb molts interrogants.

L'habitable esdevé petit perquè així ho he decidit. Reunir a tots els meus germans és una tasca dura i amb molts entrebancs punxeguts.

—Germans, des de la desaparició de l'Adrià, la meua vida no existeix. Per tant encete la seva recerca, estiga on estiga-

Les meves paraules encara no han arribat al cervell dels meus germans. Tant s'hi val, mai no els ha importat les meues cabòries. Quadrilla de poca-soltes. Germans de sang que reneguen de les meves cabòries.

Joan, el major de tots, pren la iniciativa:

—El teu fill ha mort. T'has tornat boig? On penses buscar?

Àlex, el menut, també vol participar d'aquesta tasca de mostrar la realitat:

—Cal enfrontar-se a la mort i acceptar-la. És llei de vida.

Àlex no ha parlat amb claredat. És llei divina. Ho sé i per tant necessite parlar amb Déu i exigir explicacions.

La caixa, amb el meu xiquet dins, està sobre la cinta transportadora que presideix la sala A del crematori municipal. La meva «capacitat llagimal» s'ha esgotat i no estic en condicions de treure més líquid a l'exterior.

Sols mire la caixa presidencial que apunta cap a una minúscula porta que ens comunica amb el més enllà. Estrany orifici petit cap a la vida eterna. On són les portes celestials? La vessant mística de l'entrada al cel? El llum infinit que ens dóna a rebre abans de tocar la glòria eterna?

Sona una melodia que odiaré eternament alhora que s'engeguen els mecanismes de la cinta transportadora. La caixa avança amb fermesa cap a la petita obertura que ens separa del foc etern.

—Joan, quan sigues pare entendràs la meva decisió. La vida passa i sols hi veig amargor. Penso anar al Cel i parlar amb qui siga per recuperar el meu fill.

Els meus germans em miren amb cara de desconfiança, com sempre. Pensen que he perdut tota coordenada terrenal. I pot ser tinguen raó; les meues coordenades estan encaminades cap on tota matèria és substituïda per l'essència real. El nord, sud, est i oest desapareixen i sols hi ha més enllà.

No tinc gaire temps, és important encetar la meva tasca sobrenatural, provocar la meva defunció orgànica per entrar en el món espiritual on tot és possible. Cal traspasar la frontera material.

Avui comença l'escriptura de les meves darreres memòries: Les que abasten el camí de la meva mort fins la troballa de la glòria eterna. Les memòries de la recerca del meu fill estimat per les terres immaterials.

Amén.

Capítol 2

L'aparador de la mort

Escriure sobre la mort és sinònim de por, per tant necessita l'expressió escrita com a teràpia psicològica. Però és més terrorífic i tenebrós escollir la manera de deixar de respirar, el mode, l'instrument que em portarà a la fi del meu temps orgànic.

Triar la meua mort és la decisió més difícil.

El Com és problemàtic: Com morir, com deixar de viure, com deixar de respirar. Ho trobe una muntanya quasi insuperable.

Sóc davant de l'aparador de la botiga de defuncions per descobrir un catàleg de les morts més exitoses, econòmiques, ràpides i menys doloroses. És clar que el botiguer et presenta les defuncions que creu que et poden interessar més, però cada individu és un món en aspectes tan íntims com triar una mort. Per tant decidisc que és millor entrar i tafanejar.

Entre i la botiga esdevé en un gran magatzem amb les seccions molt ben diferenciades, un «Decathlon de la mort», una gran superfície mortuòria.

El primer corredor que trobe és la secció de les morts dignes. Són de les més cares de l'hipermercat de les defuncions. A aquesta secció trobem l'eutanàsia a un preu immillorable, però malauradament no patisc una malaltia terminal i no és una mort que pugui triar.

Uns metres endavant trobe la mort sobtada mentre jugues al futbol a la secció de morts esportives. Està en oferta i amb baló reglamentari de regal.

Al corredor central i amb la paraula rebaixes trobe la secció de les morts en oferta. És clar que són les més econòmiques, però també les més agòniques. A les prestatgeries d'aquest apartat hi veig defuncions com l'ofegament aquàtic, on a poc a poc et quedes sense aire (aquesta mort sempre ha estat de les més fotudes), la tortura, on lentament una màfia xinesa et va despellant la pell fins a perdre el coneixement...

Comence a estar un poc marejat amb tanta oferta i passe per damunt la secció de defuncions artístiques on cal destacar la mort prematura d'una estrella de rock. M'agrada i agafe el *pack*, però a l'etiqueta llegisc que és obligatori tenir almenys el grau elemental de música. Merda, jo sempre he estat un músic d'orella i sense cap titulació.

Fins que arribe a la mort més cara però la que m'hi interessa de debò: La defunció a un quiròfan. Malgrat el preu elevat, pense que és la més apropiada, ràpida, indolora i, a més a més, el preu inclou l'anestèsia prèvia. Agafe la capsa i vaig decidit a pagar. La caixera em mira els ulls mentre passa la defunció a un quiròfan pel codi de barres.

—Excel·lent decisió. Vol completar el *kit* amb la tria d'hospital immediat?. Evitarà llista d'espera.

Medita un parell de segons. Tant s'hi val si s'encareix l'operació. Paga la pena.

—Agafe l'opció, però que siga un hospital privat.

—Perfecte. Targeta o efectiu?

Capítol 3

Ni dolent ni bo. Indiferent

Hi ha dos tipus de persones. Les que viuen pensant en la mort i les que moren pensant en la vida. Jo estic buscant a una personeta que ens deixà intentant sobreviure i que lluitava per respirar.

I jo, què pense? Paga la pena viure? La creu de la moneda esdevindrà cara?

És dolent pensar en la mort? Si deixo de respirar, et trobaré?

Em trobe en una situació enigmàtica i qüestionable. Veritablement paga la pena morir per trobar el meu Adrià? El meu petit Adrià?

El llum zenital del quiròfan m'obliga a tancar els ulls abans de fer-ho per sempre. He pagat la meva mort i estic rodejat de professionals que faran realitat les meves dèries de trobar-te. Quan tanque els ulls els obriré en altra dimensió desconeguda on la matèria, la pell, la corfa, l'artifici quedarà enrere i la substància, l'essència, la individualitat i la vida seran presents.

Mentrestant mantenen el meu cos amb vida, la meva ànima agafa el camí de la independència i obri una, dues, tres, quatre, infinites portes fins a arribar a una estança immaterial, sense parets, boirosa, difuminada, abstracta i il·luminada per una feble lluna. On sóc? Açò és la mort?

El meu cos encara desprèn calor. Sembla com si fos viu; però és una vida artificial inexistent i agònica. L'espectacle ha finalitzat, la mort ha guanyat la partida i sols resta un cos immòbil sota el llençol verd del quiròfan.

La meva ànima entra a una nova estança, nouvingut a un lloc estrany i desconegut. Entre i el primer que desitge és preguntar pel meu Adrià. És una habitació nebulosa i difosa. Amb prou feines endevine una taula, una cadira i tot de papers escampats. Una altra ànima amb uniforme reglamentari mira la meva arribada amb indiferència.

—Hola. Busque al meu fill.

—Tots busquem algun ésser estimat. Benvingut al *Mésenllà*.

La meva mirada incrèdula. M'apropa uns papers.

—Cal complimentar aquests fulls. És el procediment. —No em mira als ulls.

—Ets Sant Pere?

El funcionari celestial m'ataca amb la seva mirada d'estar tip de les confusions diàries amb el maleït Pere.

—Sant Pere és a les portes del cel i açò no és el cel. —El funcionari em convida a desaparèixer—. Ompli el document i no em fages perdre el temps. Acabe de rebre l'avís d'un atemptat contra París i espere molta feinada.

Vaja. Açò no és el cel. Alce la mirada i veig tot de cartells amb la paraula *Purgatori*, un lloc on van les ànimes que encara no estan definides. Ni dolentes ni bones. L'habitable on és la gent insignificant, anònima, vulgar, inclassificable, anul·lada...

Del quiròfan al purgatori, on arriben les ànimes que no han fet res especial a les seves vides, que han viscut a la quotidianitat absoluta, que no han canviat l'estat real de les coses, que els seus actes no han servit per millorar l'entorn. Des de la finestra hi veig moltes ànimes que pugen i baixen. Però jo sóc al purgatori: a una sala d'espera que pot ser eterna. Ni bona ni dolenta: indiferent.

Capítol 4

La terra mitjana

A l'espai exterior, només el buit t'acompanya quan no hi tens clar si puges o baixes. Pujar és el premi a una vida dedicada a fer el bé absolut. Baixar és la recompensa a un comportament inadequat i vulgar. Però el buit absolut t'acompanya quan no ets segur de si puges al cel o baixes a l'infern. Això és el Purgatori i jo hi sóc en ell, una ànima que ha deixat la carn enrere però amb la paraula com a ferramenta de transmissió del missatge.

Us parle des de la terra mitjana, l'espai exterior (ni dalt ni baix) on tot està per definir. L'habitable és com un bar sense begudes per aturar la meua ànsia eterna de trobar el meu Adrià, que no ets aquí, ni al cel ni a terra, Déu meu on l'has deixat?

Des de la finestra major del Purgatori albire les ànimes que pugen i baixen, alhora que espere les instruccions pertinents per pujar o baixar. Sóc a la terra mitjana, on són les ànimes indefinides que han viscut una vida insignificant. El meu comportament ha estat vulgar, sense intenció, fins ara que encete la teua recerca des del Purgatori, fill meu on ets, Déu meu on l'has deixat?

Ara sí en tinc d'intenció. L'amor mou les meves passes, el meu comportament, comptat i debatut la meua intenció unitària.

Sóc una ànima que ha deixat voluntàriament la terra. La meua mort és l'inici per a la recerca del meu estimat Adrià. Però per què sóc en el purgatori si em mou l'amor absolut? De segur que el meu fill és al cel, Déu meu un nen mai no pot baixar a les profunditats infernals.

De sobte el Purgatori es transforma en bar. Però no en un bar celestial, sols un habitacle amb barra i beguda per passar la pena amb solvència. Bar decadent tot farcit de rebentats amb l'única motivació de passar la resta de l'eternitat bevent sense pena ni glòria. Beure mentre veus com la gent puja i baixa. I tu, ànima inclassificable, beus un beuratge indefinit que et manté amb l'esperança intacta. Tant s'hi val si és aigua o

whisky. Tant s'hi val si anem al cel o a l'infern. Jo vull anar on ets tu. Trobar el meu Adrià, que no ets aquí, ni al cel ni a terra, Déu meu on l'has deixat?

Capítol 5

La sentència

Jo Deutotpoderós declare el nen Adrià apte per a encetar el camí correcte, el que el portarà a la meva terra i al descans etern. Ha estat una tria difícil per...

—Déumeu, no crec que «tria difícil» siga un comentari apropiat. Els arxius celestials estan a l'abast de tothom. Els Àngels tenen molt mala bava. —Sant Pere interromp el dictat del Rei Celestial.

—Vaja, no ho havia pensat. Potser tens raó.

—Pense sa Majestat que un nen és immaculat fins que la societat el corromp.

Deutotpoderós medita les paraules del seu assessor celestial.

—La seva fama de Misericorde pot baixar almenys tres punts a les enquestes.

—Recollons Sant Pere. Tres punts són molts punts. Apunta.

Jo Deutotpoderós declare el nen Adrià apte per encetar el camí correcte bla bla bla, per haver-hi mantes la seva immaculada percepció de la vida. Definitivament s'ha guanyat un lloc a la meva terra i al descans etern. Per tant...

—Déumeu, disculpe que el torne a tallar. L'adverbi «definitivament» no el considere apropiat, transmet un estat d'espera prèvia. No és convenient que els observadors celestials es pensen que hem fet esperar a l'Adrià.

—Refotre, Sant Pere. Estàs en tot. Apunta.

Jo Deutotpoderós declare el nen Adrià apte per bla bla bla... S'ha guanyat un lloc a la meva terra. Bla bla bla, i perquè conste en acta bla bla bla... Signat Deutotpoderós Rei Celestial.

Déu espera la mirada d'aprovació del seu assessor.

—Si ho veus tot correcte, tanquem definitivament el cas Adrià.

—*Déumeu*, si no hi ha cap inconvenient, m'agradaria repassar el text abans d'arxivar la causa.

—Fes el que cregues convenient. Però després d'esmorzar. Dictar sentències m'obri la gana.

—D'acord. Anem al bar del Purgatori? —Sant Pere sempre pregunta amb una clara intenció.

—Ben pensat Sant Pere. Si anem al Bar de La Glòria, la meva fama no ens deixarà menjar tranquils. Millor anar al Purgatori, on encara no ens coneixen.

L'arribada al bar és ràpida. *Déutotpoderós* coneix tots els camins secrets de l'àrea celestial (influències divines). Quan hi entren veuen un local decadent farcit d'ànimes bevent mentre esperen la seva definitiva sentència.

Déutotpoderós està content: És un lloc adequat per a un esmorzar gloriós.

Capítol 6

Una excel·lent oportunitat

Ho sé: és un personatge important. La seva manera d'entrar en el bar, l'autoritat que desprenen les seves paraules en demanar l'entrepà. En sabrà alguna cosa del meu Adrià?

El gel del gintònic es desfà mentre pense l'estratègia. Sóc un nouvingut al Purgatori i aquest bar està farcit d'ànimes diverses i experimentades en la tasca d'esperar. El nouvingut amb planta d'autoritat em mira i tot seguit dirigeix unes paraules al seu acompanyant.

—Sant Pere, crec que aquella ànima m'ha reconegut. Refotre! No puc esmorzar tranquil ni en el Purgatori. —*Deutotpoderós* deixa l'entrepà a banda.

—No hi facis cas i fem marxa. Vols que demane beguda?

—Està bé. Si us plau, una Sant Miquel. M'estime més un beuratge de la casa.

Estic desorientat. Cal tenir paciència, de segur que tot s'arregla en un tret i no res. Esperaré una estona més abans de prosseguir la meva recerca. Canguentot, sí que és d'estrany el Purgatori.

Entra un àngel del cos policial tot cridant el cambrer.

—Sant Miquel, prepara'm un dels teus beuratges. Cal celebrar la fi de les jornades partides.

El cambrer/Sant Miquel ompli una pinta mentre parla.

—Ja han escoltat les teves pregàries?

—Ostres tu, no esperava que el Sindicat de la Glòria Eterna abolira la jornada partida. Estic fins als pebrots dels caps; fins als pebrots del seu totalitarisme.

—Xxxt! —El cambrer amb angúnia—. No crides, està *Deutotpoderós* a la taula 6.

—Merda! Just avui que decidisc tornar a beure.

El meu cor batega amb una força sobrenatural en sentir les paraules del cambrer.

—És *Deutotpoderós*? —Pregunte al cambrer.

—Xxxt! No crides. Odia que el reconeguen quan no hi és al despatx!! —L'àngel del cos policial abaixa el to de veu.

—Però estic buscant el meu fill! De segur que hi és al cel! Vaig a preguntar.

—Estàs boig?! Aquí tothom busca alguna ànima, és clar que sabrà on és el teu fill. *Deutotpoderós* dicta totes les sentències definitives. Però si us plau, no ho intentes! Et jure que no és el moment. Pots acabar en el foc etern per una merda així! I ja està bé, avui la volia agafar grossa-

L'àngel decideix canviar de lloc. Ho comprenc, quan acaba la teva jornada laboral l'única cosa que necessites és desconnectar dels teus caps.

Esgote el gintònic amb resignació. Deu meu, on és la sentència definitiva?

Què has fet amb el meu Adrià?

Deutotpoderós i Sant Pere desapareixen per la porta i amb ells la sensació d'haver-hi deixat escapar una excel·lent oportunitat.

On ets Adrià meu?

Capítol 7

Aire per a respirar

Benvolgut Deutotpoderós, el meu nom és Adrià. T'escric des de la solitud del meu taüt, mentre una cinta transportadora m'acompanya fins al foc etern. El motiu de la meva carta és molt senzill: tinc por. Sols sóc un nen de 10 anys i em trobe pel camí de l'eternitat desconeguda...

SantPere deixa la carta al costat de la resta de sol·licituds.

—Eminència, aquesta carta sembla sincera i important.

Deutotpoderós deixa de banda l'entrepà de llom amb formatge i agafa la carta.

Sols sóc un nen de 10 anys i em trobe pel camí de l'eternitat desconeguda...

—No patisques Sant Pere, és el típic canguelo de qualsevol nouvingut. —*Deutotpoderós* anhela prosseguir devorant el seu entrepà—. Saps que és una reacció freqüent de tota ànima.

—Però, aquesta manera d'escriure no és la d'un xiquet de 10 anys. Hi veig una certa cultura.

Necessite agafar aire per a respirar. M'ofegue de pensar que el foc de l'infern s'acosta. DéuTotpoderós, manifesta't i ajuda'm.

—Refotre! Altre entrepà que se'n va al fem. —*Deutotpoderós* aixeca el cap de la carta i dirigeix la seva inquisidora mirada cap a Sant Pere.

—D'acord, dictem sentència i acabem l'esmorzar! —exclama *Deutotpoderós* amb resignació.

Sant Pere agafa la ploma i apunta el dictat celestial.

Jo Deutotpoderós declare el nen Adrià apte per bla bla bla... S'ha guanyat un lloc a la meva terra. Bla bla bla, i perquè conste en acta bla bla bla... Signat Deutotpoderós, Rei Celestial.

De sobte la caixa de fusta esdevé un llit de gespa i el foc etern una suau brisa que acarona la cara de l'Adrià. La sol·licitud ha estat acceptada i el foc i el taüt s'han evaporat. L'Adrià camina amb la gespa acaronent els seus nus peüets. Malgrat els 10 anys sap reconèixer l'essència de les coses, i gaudeix de cada pas.

Després d'uns dies de patiment i lluita existencial, assaboreix cada ràfega d'aire.

Mire els ulls de l'Adrià i sé que no està ací baix. Ara mateix sóc l'únic ésser viu a l'habitacle de cures intensives pediàtriques. No he pogut dir adéu al meu nen.

I ara què? Necessite agafar aire per a respirar i sortir de l'habitació. La meva existència no en té de sentit.

Després de dictar sentències, *Deutotpoderós* necessita amb urgència la seva dosi d'aire. Tanta responsabilitat consumeix excessiu oxigen i una bona manera de desconnectar i agafar aire és la seva habitual partideta.

A la sala de jocs quatre cadires i una taula. Buda i Al·là saluden a *Deutotpoderós* sabedors de la necessitat d'un quart jugador per fer l'enèsima partideta purificadora de Truc.

Beneïdes cartes: tanta responsabilitat incita al joc.

Capítol 8

Mar d'ànimes

L'entrada a l'infern no és el que m'esperava. Ni foc, ni ànimes perdudes, ni bordell, ni orgies... L'infern és un mar tranquil, pacient, gran, immens, perillós.

Un mar silenciós i solitari, sense cap ànima. No hi ha dibuix de petjades sobre la calenta i brillant sorra. Tot misteriós i sufocant. Sols el soroll de l'arribada de l'aigua fins als meus peus. Cap ànima a qui preguntar pel meu fill.

Entre a l'aigua i m'endinse sota les profunditats oceàniques. Hi veig tot d'ànimes patint la manca d'oxigen i la incomunicació que produeix la submergibilitat.

Lucifer m'ha vist.

—Hola desitges alguna cosa?

—Estic buscant el meu fill. Espere no trobar-ho ací, però pregunte per si de

—De quina edat estem parlant?

—10 anys.

Lucifer pensatiu.

—Impossible que el teu fill estiga aquí. L'infern és un lloc on sols habiten fills de putes, amb tots els respectes cap a les putes. De fet, totes les dones públiques són en el Cel. Han patit tanta desgràcia a la terra que es mereixen un descans gloriós. El seu habitatge natural és al cel amb Déu.

Pense en el meu Adrià i de la possibilitat d'alliberar-se d'aquest mar d'ànimes. Necessite tafanejar.

—Que em podries guiar per les profunditats de l'infern?

Lucifer no mostra interès.

—Ho lamente, però tinc partideta de Truc amb les autoritats celestials. Buda, *Deutot*poderós i Al·là necessiten un quart contrincant. Però si et ve de gust, el meu encarregat pot fer de guia sense cap problema.

Lucifer agafa el seu mòbil.

—Adolf, et necessite a recepció. —Penja—. L'encarregat t'acompanyarà on vulgues. És de tota confiança, i la màxima autoritat mentre estic fora de l'infern.

—Estem parlant del mateix Adolf Hitler?—

—Per descomptat. Un bon element. Dels millors treballadors que han passat pel meu territori. La seva funció és baixar a les profunditats del mar i generar bombolles d'oxigen per a les meves ànimes pecaminoses. Així pateixen l'eternitat mentre respiren una mica, alhora que aconseguisc que l'Adolf pense en els altres.

La resta del relat és ben ximple. Arribada de Hitler i presentacions formals.

Visitem les profunditats d'aquest mar infernal.

Adolf aprofita la meua visita per parlar, tafanejar, criticar, xerrar a tort i a dret... L'esport nacional a l'infern.

També m'explica el funcionament d'aquestes profunditats.

—Mantenim les ànimes amb l'oxigen suficient perquè el patiment i la culpa no desapareguen del tot. El més important és aconseguir que el sentiment de culpabilitat siga etern.

Malgrat la bombolla individual que m'han instal·lat, la recerca per les profunditats marítimes és força claustrofòbica. Adolf prossegueix amb les seves explicacions que versen de competitivitat laboral.

—No em queixe de la meua estabilitat laboral, però estic un pèl atemorit per culpa del Franco. És un trepa de collons. I també està despuntant un tal Manuel Fraga. Espanya és una bona pedrera de Luciferians. I dels bisbes no vull parlar, perquè són un món a part: Els peons de l'infern, i s'ocupen de totes les mogudes intranscendents.

Tant s'hi val qui mana, qui treballa, qui viu a l'infern. Fa una eternitat que no escolte les explicacions d'Adolf Hitler. El meu Adrià no hi és, i la meua estada infernal no té cap sentit. Demane a Adolf que m'acompanye a l'eixida. L'acomiadament és gelat, impropï d'un infern sufocant.

Capítol 9

Estrella

Òbric els ulls i costa reconèixer el meu fill. El llum d'aquesta estrella és més intens que l'habitual i provoca una ceguera momentània. Sé que no és un astre qualsevol, ho note a través d'unes vibracions extrasensorials barrejades amb dosi de sobre naturalitat, sensació que trobe habitual per a un nouvingut del Cel.

Ara sí. Ho sé, he trobat el meu fill.

—Pare, que estàs fent?

—Trobar-te.

—Diuen que fins i tot has buscat a l'infern.

—Cert. He vingut a rescatar el meu fill de la mort.

La mirada de l'Adrià és diferent de totes les que he conegut a la seua breu existència terrenal.

—Pare, que no te n'adones?

—De què?

—A la fi he trobat el descans que tant buscava. Ara és quan respire.

No acabe d'entendre com pot respirar quan no hi és amb els seus.

—Adrià, et necessite amb mi a la Terra.

—No ho entens. —Ara és l'Adrià qui sembla ser pare—. Després d'anys de lluita física, he pogut seure i descansar.

—Però, estàs a aquesta estrella solitària i baix et necessitem.

—Encara no ho entens perquè tot açò s'escapa a la raó. En realitat estic amb tu. Sempre ho estaré.

Vaja, el meu fill ha madurat. Necessita independència. I jo necessite abraçar-te fill meu. Però com es toquen dues ànimes abstractes?

—Pare, estic bé aquí. Note pau i llibertat, i els dolors físics han desaparegut.

No puc deixar escapar un sanglot reprimat durant tota la seva insuperada malaltia. Fill meu: Tantes hores al costat del teu llit, tanta

espera mentre estaves al quiròfan, tanta notícia desagradable, tant de patiment al teu costat, i sempre reprimint les ganes de plorar.

Però ara tot ha acabat. T'acabe de trobar i note que t'he perdut per sempre. I els meus ulls d'ànima desconsolada ho saben i no deixen de parir llàgrimes.

Adéu Adrià meu, descansa i respira a aquesta estrella celestial.

Òbric els ulls i sóc al llit de l'hospital. El meu cervell m'avisa que he tornat a la vida. Gire el cap i, a través de la finestra, albire una Estrella que brilla amb més força que la resta.

Epíleg

La devolució

Jo escriptor vull manifestar a aquest full la meva absoluta desconfiança amb la vida després de la vida.

Aquest escrit és una declaració absoluta contra tot ésser diví que pugues trobar un cop deixes la Terra, un cop desapareixes d'aquesta existència efímera i enganyifa terrenal.

Déu no existeix com ésser diví, misericorde i grandiloqüent. És una afirmació empírica que he descobert després de la meva estada al Purgatori, Infern i Cel. És un ésser egocèntric que sols pensa en la seva popularitat i amb el resultat d'enquestes que pertoquen a la seva persona.

Sant Pere no és un guardià diví que t'espera a l'entrada de l'eternitat. L'única tasca veritable d'aquest sant és la d'afirmar cada decisió divina i patir pel bon nom del seu cap celestial. *Amarás a Dios sobre todas la cosas*. Faràs la rosca a Déutotpoderós per sempre, Amén.

Lucifer és un fill de puta que delega en gent qualificada per mantenir l'ordre dintre del seu Estat. Un exemple de personal qualificat és n'Adolf Hitler, un gerent experimentat, i capaç de dirigir un mar infernal replet d'ànimes sense oxigen. Un veritable general capaç d'ajudar a les ànimes condemnades.

Jo escriptor he descobert que un cop deixes la Terra sols que trobes mentides, enganyifes i vicis terrenals. I per tant estic furiós, trist, rabiós, enrarit... La meva única esperança era morir i trobar el meu fill a l'espai diví. La meva esperança era recuperar el cos i l'ànima del meu Adrià. Però el meu viatge celestial ha estat una absoluta enganyifa. Torne a la vida real, a tocar el terra, a palpar sensacions terrenals, després de visitar l'eternitat. Aquesta experiència no és una resurrecció, és una devolució. No és un tornar a viure, és una tornada a la mort en vida.

Aquest manifest vol deixar en evidència tota possibilitat d'esperança celestial. El meu fill, que avançà el seu viatge mortuori, ja no és el meu

Adrià: És una nova ànima disposada a servir des d'una Estrella de protecció *divinoficial* destinada a brillar i guiar el nostre destí terrenal.

Per tant aquestes són les darreres paraules que us puc dirigir. No tingueu cap mena d'esperança ni de fe. Sols mostreu caritat cap als vostres germans i germanes. És l'única ferramenta que disposem per a fer d'aquest un viatge més plaent.

